

situeret end vi, reist det Spørgsmaal, om det ikke i vor Tid, da Jernbaner og Telegrapher staae til Tjeneste for Samqvem med Udlandet, vilde være hensigtsmæssigt ganske at aflasse Missionerne i Udlandet som formeentlig unødvendige og let erstattelige for vedkommende Udenrigsminister ved særlige Affendinge, hvilke vore Udenrigsministre ogsaa have brugt i næsten alle vigtige Tilfælde. Den ærebe Minister giver os nu en Meddelelse om en høist vigtig og glædelig Tractat, der er affluttet med Japan; men den er ikke engang affluttet af en dansk Minister eller en dansk Diplomat; den er, som Udenrigsministeren oplyste os om, affluttet af den hollandske Consul paa Stedet. Jeg troer endogsaa, han nævne, at Schweiz har en Consul i Japan, — hvad der forøvrigt er mig ubekjendt — hvis det ikke har været en Fortællelse af den ærebe Minister. Jeg vil henstille, om Schweiz ikke har en hderst respectabel og respecteret Existent i Europa, og om det ikke lever sit eget Liv saagodt som nogen Stat, saagodt som vi kunne puste at komme til at leve vort Liv, men Schweiz har vel, som bekjendt, havt Affendinge i Frankrige, navnlig til enkelte Tider, hvorimod jeg ikke troer, man der kjennder faste Missioner. — Jeg forstaaer meget vel, at det ærebe Mindretal ikke i dette Dilemma har villet gaae videre end til det Skridt, det har foreslaaet; thi jeg tænker mig, at det, efter visse Ptringer, som ere faldne her i Salen fra Ministerbænken, har forudsat, at Kongens Ministerium tildeels allerede var bestæftiget med at forberede Indskrænkninger og Reforme i vor Statsforvaltning, som ogsaa fra et finantsielt Standpunkt kunde komme i Betragtning, og det var da det Naturligste, at Spørgsmaalet maatte blive afgjort i det Hele ogsaa for Udenrigsministeriets Vedkommende, men jeg kan virkelig ikke see, at der fra Folkerepresentationens Side er den mindste Grund til ikke at tiltræde dette overmaade svage Skridt. Jeg vil gaae endnu videre og udtale som min bestemte Overbeviisning, at dersom Folkerepresentationen ikke med stor

Enhed og Alvor trænger paa en Simplification og Deconomi i Statshusholdningen, vil end ikke det meest velvillende Ministerium være istand til at bryde igjennem al den Modstand, der vil blive reist imod det Slags Reforme. For mit Vedkommende vil jeg som anthydet slutte mig til Forslaget.

Udenrigsministeren: I Anledning af de Bemærkninger, der ere fremkomne fra den ærebe sidste Taler, skal jeg kun sige, at det er ganske vist, at dette Spørgsmaal har været reist i Portugal; men for det Første er det ikke blevet løst, og for det Andet har Portugal en Repræsentation i Udlandet, der langt overgaaer vor, saa at der aldeles ikke kan anstilles nogen Sammenligning i saa Henseende. Portugals Repræsentation er langt kostbarere og er langt større end vor. Endvidere har den ærebe sidste Taler kastet Blikket paa vor Tilstand, som den var under den absolute Tid, og som den er nu. Jeg kan imidlertid ikke see, at det gjør den allermindste Forskjel i saa Henseende, enten man lever under et absolut eller et constitutionelt Kongedømme; Forbringerne med Hensyn til Repræsentationen i Udlandet blive ganske de samme. I begge Tilfælde bliver der at tage Hensyn til, hvad der ligger i Statens Interesse, navnlig om den kan hærde sin Selvstændighed ved ikke at staae i Forbindelse med de øvrige Stater, som høre med til det europæiske Statsfamund. Naar man seer hen til Japan og China, vil der Intet kunne være til Hinder for der at have Consuler, og der har heller aldrig været tænkt paa Andet; men, naar der er Spørgsmaal om Stater her i Europa, bliver det, saa at sige, umuligt for en lille Stat at have i saa Henseende ganske frie Hænder. Jeg troer, at hvad der egentlig er det Vigtigste, det er, om Antallet af de Poster, som Danmark har, og om Størrelsen af de Udgifter, som dertil medgaae, kan være mindre, og i den Retning er jeg overbeviist om, at vi ere komne saa langt, som vel tænkes kan.